

[Agnete Laustsen]

Jeg kan imidlertid fra den konservative folketingsgruppe sige, at vi ikke har ændret indstilling. Jeg vil gerne tage mit udgangspunkt i den udtalelse, som en tidligere Christianiabeboer – han er det altså ikke mere – nemlig Hans Løvetand, kom med i Berlingske Tidende den 26. i sidste måned, hvor han sagde: »Vi har mere end nogen sinde brug for Christiania som et åndehul.« Det kan vi fra konservativ side godt være enige med Hans Løvetand i. Vi kan ikke være enige i hele den artikel, han havde i Berlingske Tidende, men vi kan godt være enige i, at Christiania skal være et åndehul – vel at mærke, når det er rømmet for den ulovlige besættelse, som fandt sted for over 12 år siden. Så skal Christiania være et åndehul til gavn for hele befolkningen og i særdeleshed Københavns befolkning.

Det er en opfattelse, vi har haft igennem alle årene, men det ligger som bekendt sådan, at et flertal her i folketinget har modsat sig en afvikling, og vi må erkende, at problemerne på Christiania, selv om vi nok så mange gange har vedtaget, at forholdene skulle lovliggøres, kun er blevet værre og værre og har givet anledning til både kritik og bekymring ikke bare herhjemme, men i hele Norden.

Vi har en klar dom afsagt af højesteret i februar 1978, hvorefter Christiania uden varsel skulle rømmes. Det burde Christiania for længst have været. Men det er som sagt lykkedes et folketingsflertal, hvortil vi aldrig har hørt, at forlænge rådets nuværende eksistens. Jeg vil gerne sige, at jeg tror, det under alle forhold vil være umuligt, uanset hvor mange penge man så måtte ofre, at lovliggøre noget, som i sig selv er grundlagt på ulovlighed. Alene af denne grund må vi tage afstand fra hr. Poulsgaards dagsordensforslag.

Da vi havde folketingsdebatten efter højesteretsdommen i 1978, gav vort partis daværende ordfører, nuværende socialminister Palle Simonsen, udtryk for, at debatten ikke drejer sig om større eller mindre tolerance. Det drejer sig ikke om flere eller færre lovovertrædere, om omfattende eller ubetydelig hashhandel eller om udnyttelse af arealet til dette eller hint formål, men det drejer sig om, at højesterets klare afgørelse naturligvis bør følges. Vi kan ikke have et område, hvor der gælder love og afgørelser, der er anderledes end dem, der gælder for hele resten af

befolkningen, og det burde for længst have været indset af et folketingsflertal.

Det er det ikke blevet, og vi står altså nu i dag i den situation, at området – det er uomtvisteligt – præges af lovløshed, i første række i forbindelse med et forfærdende stort organiseret hashsalg – Nordens narkoport, kalder vore naboer fristaden – ulovlig restaurationsdrift, øget omsætning af tyvekoster og våben, ikke mindst farlige håndskydevåben, ligesom området er et kendt tilflugtssted for efterlyste og kriminelle udlændinge. I 1983 var således 20,9 pct. af de anholdte efterlyste og 29,2 pct. udlændinge.

Nu er der jo nogle mennesker, der i en slags forsvar for Christiania siger, at vi bør bevare dette sted, for så har vi da i det mindste samlet ulovlighederne ét sted i stedet for at sprede dem ud over hele byen og gøre politiets efterforskning endnu vanskeligere. Men jeg vil gerne sige, at jeg tror, Christiania virker som en magnet og tiltrækker og beskytter en række ulovligheder, især hæleri og hashsalg, som ellers næppe ville finde sted og i alle tilfælde ikke finde sted så frit og ugenert og dermed tillokke svage elementer og børn, som på Christiania kan gå helt til grunde.

Vi må jo også gøre os klart – og det går jeg ud fra at hr. Poulsgaard er enig med mig i – at det i stort omfang er skatteyderne, der betaler for Christiania, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at spørge forsvarsministeren, hvad driften af Christiania egentlig har kostet igennem årene, og også hvor stor en del beboerne selv har betalt i bidrag.

Der spørges ofte om, hvordan man forestiller sig at beboerne kan hjælpes ude i det normale og lovligt fungerende samfund efter en hel eller delvis rømning. Jeg tror faktisk ikke, det bliver et større problem – i alle tilfælde ikke et større problem, end at vi både kan og skal løse det. Vi ved jo ikke helt, hvor mange der bor på Christiania – man skønner en ca. 800-900 – og af disse skønner man også at ca. en tredjedel er udlændinge, at ca. en tredjedel er mere eller mindre midlertidige beboere, og at der kun blandt den sidste tredjedel findes en række mennesker, som har social bistand og hjælp i øvrigt behov.

Jeg betvivler ikke, at Københavns kommune kan løse denne opgave. Overborgmesteren har også bekræftet det i offentlige udtalelser,